



အိပ်မက် အနုပညာ

ဆွေမြင့်

မူရင်းဝတ္ထုများ

ရုဗွတ်ရိုင်းရိုင်း ရေလှိုင်းပြာပြာ



MYAT
LINA
08

အခန်း (တစ်)

ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ခါတစ်ရံ သေတွင်း၏ နှုတ်ခမ်းသို့ ဆံခြည်တစ်မျှင်စာမျှကပ်၍ ရောက်သွားတတ်လေ့ရှိသည် ကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် သတိပြုမိချင်မှ သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။ ထိုနည်းတူ ဇော်ထက်သည် လည်း သတိမထားနိုင်ခဲ့ပါချေ။

အချိန်က နေ့၏ တာဝန်ကုန်ဆုံးလှသော ညနေခင်းသို့ တိုင်ချေပြီ။ ထိုအချိန်ဝယ် ဇော်ထက်၏ လက်ဝှေ့သမားဘဝကိုလည်း စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည် တကား။

သူသည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းတွင် ရပ်လျက် ကားလမ်းကိုမျက်နှာမူကာ လက်သီးကြီးနှစ်လုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။ သူ့နားထဲသို့ အောင်ငွေ၏ စကားလုံးများက ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

"မင်းကို ဘယ်သူကမှ ငွေပေးပြီးကြည့်ဖို့ ရာ စိတ်မကူးတော့ဘူး ဇော်ထက်၊ ဒါကို ငါ့အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲမို့လား။"

ကိုအောင်ငွေက သူ့ကိုဒီအတိုင်း သာယာညင်းပျောင်းပြောဆိုခဲ့ပေသည်။ ဇော်ထက်သည် ချောင်းဆုံရွာသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက် (၁၅) နှစ်ကတည်းက အသက်နှင့်မလိုက်အောင် ထွားကျိုင်းသန်စွမ်းသည်။

သူ့ဘဝသည် လက်ငွေကြိုးဝိုင်းတွင်းမှ အစပြုခဲ့သည် ။ ကြေးစားလက်
ငွေသမားတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အနှစ်(၂၀)တိုင်တိုင် ရပ်တည်ခဲ့ရသည်
။

မီးရောင်အောက်တွင် ကျားကျားလျားလျား ခါးတောင်းမြှောင်အောင်
ကျိုက်၍ စွင့်ကားသော ရင်အုပ်ကြီးကိုဖွင့်ကာ ဖြောင်းကနဲ ဖြောင်း ...
ကနဲ လက်ပန်းပေါက်ခတ်လိုက်သောအခါ၌ သူ့အားကြည့်ပြီး စိတ်မာန်
တက်ခဲ့ကြသော ပရိသတ်သည် ယခုအခါတွင် သူ့အား
ဖယ်ကြည့်ကြလေပြီ။

သူ့ထက်ငယ်သော ပို၍ သန်မာဖျတ်လတ်သော လက်ငွေသမားသစ်
များ သည် နှစ်စဉ် ဗိုလ်လုပွဲများမှ တစ်ဆင့် ဝင်ရောက်နေရာယူလာကြ
သောအခါ ဇော်ထက်အဖို့ ကျားအိုကြီးဘဝသို့ သက်ရောက် ကျဆင်းခဲ့ရ
ပေတော့သည် ။

"မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာအတူတွဲပြီး လုပ်ခဲ့ကြရတော့ မင်းအပေါ်
မှာ ငါသိယောဇဉ် ရှိပါတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ မင်းကိုငါ ဘာကူညီရမလဲဟင်
..."

ကိုအောင်ငွေ၏ စကားကို ဇော်ထက်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါ်
င်းခါလိုက်သည် ။ သူသည် အရွယ်ကြီးရင့်လာသောကြောင့် အနားယူလို
က်ရခြင်းမှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း တိုးအောင်နှင့်စာလျှင်
တော်ပေသေးသည် ။ တိုးအောင်သည် လက်ငွေကြိုးဝိုင်းအတွင်း၌
ယှဉ်ပြိုင်သတ်ပုတ်ရင်း သေဆုံးသွားရသူဖြစ်သည် ။

တိုးအောင်၏ ဇနီးမှာ ... သာမန်ဈေးသည် တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သမီးငယ်
တစ်ယောက်နှင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျန်ရစ်ရှာသဖြင့် လက်ငွေပွဲတစ်ခုမှ
မိမိအတွက်ရသမျှငွေများကို တိုးအောင်၏ ဇနီးအား ပေးပစ်ခဲ့ရပေသည်

သူက တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ သမားဖြစ်သောကြောင့် တော်ပေသေးသည်။ ဇော်ထက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့တူရှုမှ တိုက်ခတ်လာသော လေအဟု နံကြောင့် သူ့အား အအေးဓာတ် ရစ်ပတ်လာကြောင်း သတိထားမိသည်။ ။ ထိုအခါတွင် သူတည်းခိုရာအခန်းသို့ သုံးဘီးကားဖြင့် ပြန်ရန်စိတ်ကူးရလာသည်။ ။

ဇော်ထက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်စပြု လာပြီဖြစ်သည်။ သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ မီးရောင်ဝါကြင်ကြင်ကို ထွန်းလာသော သုံးဘီးကား အလွတ်တစ်စီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"သုံးဘီး ..."

သုံးဘီးကားသည် ဇော်ထက်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ အရှိန်လျှော့ကာ ရပ်လိုက်လေသည်။ ။ သူက ကားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်သွားနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့အားကျော်ဖြတ်ကာ သုံးဘီးကားနောက်ဘက်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့အား လူလည် လုပ်သွားခြင်းဟု ခံပြင်းလာရသော ဇော်ထက်သည် ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ ။

"ကားကို ရပ်ထားလိုက်စမ်း ... ဟေ့ ..."

ကားထွက်ရန် ဂီယာသွင်းစပြုနေသော ကားသမားကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကားသမားသည် စက်မသတ်ဘဲ ကားကိုရပ် လိုက်လေသည်။ ။

ဇော်ထက်က ကားနောက်ပိုင်းတွင် အစွေသား တက်ထိုင်နေသူကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပိန်ပိန်သေးသေး ကုလားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ကုလားသည် ဇော်ထက်အား ပြူးကြောင်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်

မော့ကြည့်သည်။ ။

"ကျွန်တော် သိပ်အရေးကြီးနေလို့ ပါ ဆရာကြီး ..."

"မင်း တယ်လူလည်ကျပါလားကွ၊ ငါတားထားတဲ့ ကားကို ဖြတ်ခုတ်
မလို့ ပေါ့လေ၊ ကဲ ဆင်းမလား၊ မဆင်းဘူးလား တစ်ခွန်းထဲပြော ..."

"မဖြစ်လို့ ပါ ဆရာကြီး ကျွန်တော် ..."

ဇော်ထက်သည် ဒေါသပြင်းစွာထွက်လာသည် ။ ကုလား၏ ကုပ်ကို
ကိုင်ကာ အောက်သို့ ဆွဲချသည် ။ ထို့နောက် ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်လို
က်သည် ။

"ကဲ ... မောင်းစမ်း"

ကားမောင်းထွက်သွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကုလားသည် ကား
နောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း ကားနောက်ပိုင်း ကိုယ်ထည်ကို လက်နှင့်ဆုပ်
ကိုင်သည် ။ ကားအရှိန်ရလာသည် နှင့်နှုန်းက ပိုမြန် လာလေသည် ။
ဇော်ထက်က ကုလားလက်ကို ဖြေပစ်သည် ။

"ဆရာကြီး ဆရာကြီး ... ကျွန်တော် မလိုက်ရင် မဖြစ်လို့ ပါ"

ကုလား၏ စကားသံက ကားနှင့် အလှမ်းဝေးကျန်ခဲ့သည့်တိုင် လိုက်
လာဆဲဖြစ်သည် ။ အမောတကော ပြေးလိုက်နေသော ကုလား၏ သ
ဏ္ဌာန်သည် တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေသည် ။

"ဘယ်ကိုမောင်းရမှာ လဲ ဆရာ ..."

"မော်တင်ဘက်ကို မောင်းစမ်းဟေ့"

ထိုသို့ဖြေအပြီးတွင် ဇော်ထက်သည် သူ့ဘေးရှိ လက်ဆွဲသားရေအိတ်
ကြီးပေါ်သို့ လက်ထောက်မိရက်သား ဖြစ်သွားရပေတော့သည် ။ ဇော်ထ

က်သည် လက်ဆွဲအိတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သားရေအိတ်က နူးညံ့သည် နှင့်အမျှ သော့အိမ်က တောက်ပြောင်နေသည်။

စောစောက ကုလား၏ အိတ်ပင်ဖြစ်တန်ရာသည်။ သို့ရာတွင် သုံးဘီးကားပေါ်သို့ ကုလားခုန်တက်လာသည် မှာ မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် သူ့လက်ထဲတွင် ဤအိတ် ပါ၊ မပါ အတတ်မပြောနိုင်ပါချေ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားနောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်နေရှာသော ကုလား၏ သဏ္ဌာန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ကုလားသည် ပစ္စည်းဇောနှင့် မောရပန်းရမှန်းပင် သိပုံမရချေ။

သူ့အနေနှင့် အနိုင်ထက် ကားပေါ်မှ ဆွဲချမိသည် ကို တွေးလိုက်သောအခါ ကုလားအား သနားသွားမိသည်။ ဒီလက်ဆွဲအိတ်သည် ပင်လျှင် ကုလားအဖို့ အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သဘောပေါက်လာမိသော ဇော်ထက်သည် ကားကို သူစတင်စီးလာခဲ့သောနေရာသို့ ပြန်ကွေ့ခိုင်းလိုက်ပေတော့သည်။

မူလနေရာသို့ ရောက်သောအခါတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု ရှာဖွေလိုက်သော်လည်း ကုလား၏ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

"ကဲ ပြန်မောင်းပေတော့ကွာ ..."

"ဘယ်ကိုမောင်းရမှာ လဲ မော်တင်ကိုပဲလား ..."

"အစစ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းမှတ်မိသားပဲ ..."

ကားသည် မော်တင်ဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

"ဆရာကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးသလိုလိုပဲဆရာ၊ ဆရာဟာ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက် မဟုတ်လား ..."

"အရင်တုန်းက ဆိုပါတော့ကွာ ..."

ဤကားမောင်းသူသည် တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် သူ၏ လက်ဝှေ့ပွဲကြည့် ပရိသတ်ထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ၃နှစ်က လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲမှာ ဆရာဝင်နဲ့ခဲ့သေးတယ်မို့လား ..."

ဇော်ထက်က ပြန်ဖြေရန် မကြိုးစားပါချေ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာနာမည်က ဇော်ထက်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်မှတ်မိပါပြီ၊ အဲဒီတုန်းက ဆရာဟာ ဗလကြီးကို မေ့အောင် ဆော်ထည့်ခဲ့တာပဲ ..."

ကားမောင်းသူက အားရပါးရ ပြောဆိုနေလေသည် ။

"မင်း တယ်စကားကြောရှည်တဲ့ ကောင်ပဲကွ၊ ရှေ့ကျရင်ဘယ်ဘက်ကို ချိုးတော့ဟေ့ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ရှေ့နားတိုး၊ အေး ရေဘုံဘိုင်နဲ့ တည့်တည့်မှာ ရပ်လိုက်တော့ဟေ့ ..."

ဇော်ထက်သည် ကားရပ်လျှင်ရပ်ခြင်း ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်သည် ။ ထို့နောက်လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ကွယ်ယူ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်း လိုက်လေသည် ။ ကားပြန်ထွက်သွားပြီး မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါကျမှ သူတည်းခိုရာ အပေါ်ထပ်သို့ မှောင်နှင့်မည်းနှင့် လှေကားမှ တက်ခဲ့ပေတော့သည် ။ သူ့အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်၍ အထဲဝင်ကာ ကန့်လန့်ထိုး၍ ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ မီးခလုတ်ကို စမ်းဖွင့်ပြီးနောက်၊ မီးဖိုခန်းစားပွဲပေါ်သို့ သားရေအိတ်ကိုတင်ကာ ကြောင်အိမ်အံဆဲထဲမှ ဝက်အူလှည့်ယူလေသည် ။

သားရေအိတ်မှ သော့အိတ်ကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ကန့်လန့်၍ ထိုး

ကော်ဖွင့်လိုက်သည်။ ။ ၁၅မိနစ်မျှ ကြာသောကာလတွင် သော့အိမ်သည်
ပိန်လိန်၍ လန်ထွက်လာတော့သည်။ ။ သားရေအိတ်ဖုံးကို မလိုက်သော
အခါတွင် အထဲ၌ အထပ်လိုက် ပြတ်သိပ်နေအောင် ထည့်ထားသော ၂၀
တန် ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သတည်း။
